

KARÁCSONYI ZSOLT

•

Élet

*Nem vagyok más, csak látszom,
és itt élek a kertben,
itt élek benn a házban
a nagy tömbház-negyedben.
Ismerem én a fákat,
és ismerem a nőket,
ismerem én az átlát-
hatatlanabb időket.*

*Más szóval: élek itten,
szebben mint ahogy vártam,
szebben mint ahogy álmodok
legmélyén kitaláltam.*

Teremtés után

•

*Esik az eső, eshet,
nem vég, de nem is kezdet,
egy könnyű nyári zápor
nem vág el a világtól.
Inkább lucskosan, szépen,
mint szárazon, de térden,
inkább fetrengve sárban
mint tiszta megszokásban.*

*Esik az eső, eshet.
Cseppenként gyűl fel bennem
a világ, amit senki
nem kell már megteremtsen.*

A táncos

•

*Megtalál a mondhatatlan,
moccanásra megtanít,
zúg a szél szívébe rejtve
és kitarja szárnyait.*

*Vágtass lassú, szélvész lépkedj,
édesülj meg keserű,
hogyha ő – ki mondhatatlan –
táncos lábbal lép elő.*

*Ő, akit már annyi éve
rejtett sűrű nádsötét,
betelepszik a szívünkbe,
így tágítja búvkörét.*

*Régi neve: senki, semmi,
ezek most már mi vagyunk,
nincs is több, amit ma róla
nyílt titokként mondhatunk.*

*Ha hideg van, ő is fázik,
ha ő a nyár: reszketünk,
egy napon majd véglegessé
alakítja helyzetünk.*

*Nézd csak: kezdi, szaporázza,
vígán énekel,
arról, hogy a történet már
nem reménytelen.*